

Tadeusz Śliwa, *Momidłowski Stefan (1872–1958)* [w:] *Słownik polskich teologów katolickich*, Warszawa 1983, s. 504-507

Momidłowski Stefan (1872–1958) prałat papieski, historyk Kościoła w diecezji przemyskiej

Urodził się w Rzeszowie 21 VII 1872 r. w wielodzietnej rodzinie Józefa, z zawodu krawca i Franciszki z d. Biesiadzkiej. W latach 1883–1890 uczęszczał do Gimnazjum w Rzeszowie i po złożeniu 3 VI 1890 r. egzaminu dojrzałości wstąpił do Seminarium Duchownego w Przemyślu. Po ukończonych studiach teologicznych został wyświęcony na kapłana 30 XI 1894 r. Pracował jako wikary w Głogowie k. Rzeszowa, ale już 31 VII 1895 r. został zwolniony z tych obowiązków i wysłany na studia do Wiednia. Udał się jednak do Rzymu i tam na Uniwersytecie Gregoriańskim otrzymał doktoraty z filozofii i teologii. Po powrocie w 1900 r. do Przemyśla, rozpoczął wykłady z Pisma św. Nowego Testamentu w miejscowym Instytucie Teologicznym najpierw w charakterze zastępcy, a wkrótce profesora etatowego. W r. szk. 1903/1904 otrzymał roczny urlop naukowy i odbył podróż za granicę zatrzymując się po kilka tygodni w Innsbrucku, Fryburgu Szwajcarskim, Paryżu, Lowanium. Udał się też do Ziemi Świętej, a w drodze powrotnej zatrzymał się w Tübingen. Ponadto zwiedził kilka głównych miast w Królestwie Polskim, oraz Petersburg i Moskwę i Kijów.

W jesieni 1905 r. powołano go do konsystorza biskupiego w charakterze asesora i referenta. Obowiązki z tym związane spełniał do śmierci. W tym samym 1905 r. rozpoczął organizowanie muzeum diecezjalnego, którego był kustoszem, a potem dyrektorem (do 1949 r.). W zimie 1909 r. wszedł do zarządu bractwa

kapłańskiego „Bonus Pastor”. Oprócz tego wykonywał szereg innych obowiązków. Od 1900 r. był rektorem kościoła karmelitanek bosych oraz ich kapelanem, od 1918 r. należał do zespołu sędziów w sądzie biskupim do spraw małżeńskich. Był egzaminatorem prosynodalnym i synodalnym. W 1938 r. został mianowany diecezjalnym dyrektorem Związku Misyjnego Duchowieństwa. Pełnił też obowiązki Moderatora Solidacji Panów w Przemyślu. Przez wiele lat był spowiednikiem w kilku klasztorach żeńskich

Od chwili powstania, był członkiem Towarzystwa Przyjaciół Nauk w Przemyślu, w ciągu szeregu lat należał do jego zarządu, a w latach 1913–1927 był jego wiceprezesem. W 1916 r. został mianowany przedstawicielem Towarzystwa Opieki nad zabytkami sztuki we Lwowie na powiat przemyski, w roku zaś 1925 został członkiem korespondentem Komisji Konserwatorskiej przy Urzędzie Wojewódzkim we Lwowie.

Obdarzony talentem literackim zdobył rozgłos przede wszystkim jako kaznodzieja. Znany był jako doskonały konferencjonista. W okresie przed I wojną światową wzbudzał uznanie i poza diecezją, zwłaszcza swymi kazaniami przepojonymi duchem patriotycznym. Należał do diecezjalnego koła księży misjonarzy, sam i wspólnie z innymi wygłosił ok. 260 serii misji i rekolekcji. Jego spuścizna pisarska będąca odbiciem różnorodnej działalności jest najbogatsza w zakresie kaznodziejstwa. W okresie międzywojennym i po II wojnie światowej opracowywał dla „Kroniki Diecezji Przemyskiej” wspomnienia poświęcone zmarłym kapłanom, które obecnie stanowią cenne źródło do poznania ich działalności. W poglądach politycznych wyraźnie sympatyzował ze stanowiskiem Narodowej Demokracji. Zmarł 13 X 1958 r.